

ΑΘΗΝΑΙΟΝ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Μετὰ εἰκόνων

Ἐκδιδόμενον δις τοῦ μηνός.

ΥΠΟ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΜΑΤΑΡΑΓΚΑ.

ΕΤΟΣ Α'. Ἀθήναι τὴν 5 Ἰουλίου 1857. Φύλλον 2.

ΑΠΛΟΥΝ ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΙΣΤΟΡΗΜΑ.

(Συνέχεια τῆς φύλλον 1).

Ὁ Ἐφημέριος.

Ὁ παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς θάλασσης ἐγειρόμενος πύργος τῆς Βαμβέρτης, εὐρίσκετο ἐπὶ τινος τῶν παραλίων τῆς Βρετανίας περιζωννύμενος ὑπὸ ὑψηλῶν ἀποτόμων βράχων. Ἡ θέσις εἶνε μεγαλοπρεπής. Ἐντεῦθεν φαίνεται ἀμώδης ὄχθη κειμένη σχεδὸν περὶ τὸ μέσον τῆς ἀπὸ τῆς καλύβης τοῦ Μορίνου πρὸς τὸν πύργον ἀγούσης ὁδοῦ. Ἐντεῦθεν ὄρμος σχηματιζόμενος ὑπὸ δύο ἀκρωτηρίων. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἑνός, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ τάφος τοῦ ἀρχίου κυρίου, Ραμβέρτου, ἠγείρετο σιδήρεος σταυρός. Ἐπὶ τῆς ἄλλης ὄχθης, εἰς τὰς ἐκβολὰς μικροῦ ποταμοῦ γοθθικὸν οἶκημα ἐκάλυπτε διὰ τετρασμένων λατομημάτων καὶ δι' ἐφθαρμένου γρανίτου τὰς ἀπορρώγας ἀκτὰς.

Πλήθος ἱεράκων καὶ κυψέλων (martinets) κατόικουν τὰς ῥαγάδας τῶν τειχῶν, ὧν αἱ ἄγριαι κραυγαὶ συνεμίγνοντο μετὰ τῶν λάρων, καὶ τοὺς μελαγχολικοὺς θρήνους τοῦ κεφαλοταντάλου! (courlieux).

Ἐκεῖ ὁ Γαβριὴλ ἐγεννήθη, ἐκεῖ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγροτικῆς ἐκείνης φύσεως κατασταθεὶς ἤδη νέος, εἶχε λάβει χαρακτῆρα πλήρη ποιήσεως καὶ μελαγχολίας. Νεανίας ἔτι ἐπιε

τὸ πικρὸν ποτὴριον τῶν οἰκογενειακῶν θλίψεων. Οὐδέποτε ἡ Κυρία Ραμβέρτη ἔδωσεν ἐν θώπευμα εἰς τὸν μονογενῆ της υἱόν. Ψυχρότης ἄρα ἐπάγωνα τὸ μητρικὸν φίλτρον, καὶ ἡ τραχύτης ἐφαίνετο εἰς ἀπάσας αὐτῆς τὰς λέξεις. Ὅτε ὁ Γαβριὴλ μικρὸς ἔτι ἐκύλιετο ἐπὶ τῆς ἀνθηρᾶς χλόης παρὰ τοὺς πόδας τῆς τροφοῦ του, καὶ ἐμειδία τὸ γλυκὺ ἐκεῖνο καὶ χάριεν τῆς νηπιότητος μειδιάμα ἢ φωνὴ μόνη τῆς μητρὸς του περιώριζε τὴν χαρὰν του.

Ὁ Κύριος Ραμβέρτης εἶχεν ἀποθάνει ὑπὸ τὸν σκληρὸν τῆς συζύγου του ζυγόν· ἐπειδὴ, ὡς ἀγαθὸς ἄνθρωπος μὴ δυνάμενος ν' ἀνθέξῃ εἰς τὸν τοιοῦτον μυστρὸν χαρακτῆρα, εὐχαριστεῖτο νὰ ὑποφέρῃ σιωπῶν. Ἡ μόνη λύπη δὲ, ἦν ἠσθάνετο ἀποθνήσκων, ἦτο, ὅτι ἄφινε τὸν υἱὸν του ὑπὸ τὴν τυραννικὴν ἐξουσίαν τῆς κυρίας Ραμβέρτης, ἣτις ἐθεώρει τὴν μητρότητα ὡς χρέος.

Ὁ Γαβριὴλ ἔτρεψε ὅλον τὸν ἔρωτά του, ὅλα τὰς ἐπιθυμίας του πρὸς τὴν σπουδὴν. Κατέστη δὲ ἔμπροστις, βεβῆδος καὶ μελαγχολικός. Ἐν τούτοις γλυκὺ πλάσμα, ἡ θυγάτηρ τοῦ δημοσιώου Μορίνου ἦλθεν ἔνθα γλυκάνη τὰ δεινά του. Ἐννοήσασα τὰς μυστηριώδεις λύπας τῆς καρδίας του, εὐχαριστεῖτο ἀπαντῶσα αὐτὸν συνεχῶς ἐπὶ τῶν ἀλλῶν, ἔνθα συνήθριζον ἀμφοτέρωι φυτὰ καὶ ἄνθη.

Ὁ Γαβριὴλ ἐρρίπτετο ἀπὸ βράχου εἰς βράχον, ἐν ἀναπνεύσει τὴν θαλασσίαν αὔραν· διέκρινε ὁ ὀφθαλμὸς του μακρὰν πλοῖον λευκόπτερον ἀμεινύζον εἰς πλήρη θάλασσαν; ἐκάλει τὴν Μαρίαν, ἔνθα μετ' αὐτῆς θαυμάσῃ τὸ ὡραῖον τοῦτο θέαμα.

Ἡ κυρία Ραμβέρτη οὐδόλως κατ' ἀρχῆς ἐθορυβεῖτο διὰ τὸν δεσμόν, ὅστις ἐσχηματίζετο μεταξὺ τοῦ υἱοῦ της καὶ τῆς κόρης τοῦ Μορίνου· ἀλλὰ βλέπουσα αὐτοὺς αὐξάνοντας χωρὶς νὰ ἐξασθενῇ ποσῶ· ἢ πρὸς ἀλλήλους ἀγάπη, ἤρξατο νὰ φοβῆται τὴν ἀθῶν ταύτην φιλίαν, ἣτις ἀνεπαίτητως τῶν παιδίων μετεβλήθη εἰς ἀγνὸν καὶ ἱερὸν ἔρωτα.

Ἡ προσηρθεῖσα βία αὐτῶν ἀπομάκρυνσις ἐπλήρωσε τὴν καρδίαν τοῦ Γαβριὴλ πικρίας καὶ ἀπελπισίας.

Ἡ λύπη δὲ τῆς κόρης ὑπῆρξε τοιαύτη, ὥστε δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ ὑποκρύπτῃ τὰς συμφορὰς της, καὶ ὁ ἐφημέριος, ὅστις τὴν εἶχε πω; ἀναθρέψει, παρατήρησεν εἰς αὐτὴν μεταβολὴν· ὅτε δὲ ἠρώτησε τὴν αἰτίαν, τὸ δύστυχὸς τέκνον ἔσπευσε νὰ χύτῃ τὰ πάθη τῆς καρδίας της εἰς τὸν κόλπον τοῦ γηραιοῦ του φίλου.

Τὰ δύο ταῦτα τέκνα ἐβλέποντο ἐνίστα, ἐπειδὴ ὁ Γαβριὴλ ἠπάτα τὴν προσοχὴν τῆς κυρίας Ραμβέρτης, καὶ ὑπεκφεύγων τοῦ πλκαιοῦ κατοικημάτων; του ἐζήτει τὴν Μαρίαν.

Ἐἴπομεν πῶς συνελήφθη ὑπὸ τῆς μητρὸς του, ἣτις τὸν ἐσυρε μακρὰν τῆς Μαρίας, χωρὶς νὰ καταδεχθῆ νὰ ρίψῃ ἐν-βλέμμα ἐπὶ τῆς δυστυχοῦς, ἦν ἐγκατέλειπε σχεδὸν θνήσκουσαν ὀπισθὲν της.

Εἰσελθὼν εἰς τὸν πύργον, ὁ Γαβριὴλ ἔσπευε κεκοπιακῶς ἐπὶ τινος καθέδρας, ὑπὸ πυρετοῦ σφοδροῦ καταχόμενος. Ἡ κυρία Ραμβέρτη βλέπουσα τὴν ἀπελπισίαν ἐζωγραφημένην εἰς τοὺς χαρακτῆράς του ἠσθάνθη τινα συμπάθειαν, καὶ λαβούσα τὴν χεῖρα του, ἦν εὖρε καίουσαν.

— Ὑποφέρεις, τῷ εἶπε.

— Πλὴν.

— Πρέπει νὰ λάβῃς ἀνάπαυσιν· αὔριον δὲν θὰ εἶται εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν.

— Καὶ αὔριον καὶ πάντοτε· τὸ πάθος μου εἶνε ἐξ' ἐκείνων ἅτινα οὐδέποτε θεραπεύονται!

Τῶντι ἡ ἀσθένεια ἐπροῦθευσε τάχιστα, ὁ πυρετὸς ἀπὸ ὧρας εἰς ὧραν ἐπὶ μᾶλλον νύξανε, καὶ ἡ παραφροσύνη ἀνεφάνη. Ὁ ἰατρὸς προσκληθεὶς καὶ ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τῆς Κυρίας Ραμβέρτης, ἔσεισε τὴν κεφαλὴν δι' ἤθους ἀμφιβολίας, καὶ περιωρίσθη μόνον νὰ βεβαιώσῃ ὅτι ὁ Γαβριὴλ εὐρίσκετο εἰς μέγαν κίνδυνον.

Ἡ Μαρία δὲ, ἦν ἐγκαταλείψαμεν ἡμιθανῆ ἐν μέσῳ τῆς πεδιάδος, ἦλθεν εἰς ἐαυτὴν ὑπὸ τοῦ Φοῦξ, τοῦ ὡραίου της κυνός;

ὅστις ἀνησυχῶν μὴ βλέπων αὐτὴν ἐπιστρέφουσαν, ἦλθεν εἰς ἀναζητήσιν τῆς, καὶ ἐπροσπάθει νὰ τὴν ἀνακαλέσῃ εἰς τὴν ζῶην διὰ τῶν θρηνωδῶν κραυγῶν του.

Ἡ Μαρία ἐπιδαφιλεύσασα τὰς τρυφερωτέραις θωπείαις τῆς εἰς τὸν πιστὸν τοῦτον φίλον, μετὰ κόπου πολλοῦ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν καλύβην τῆς.

Τὴν ἐπαύριον, ἡ μόνη φήμη ἡ διακτρέχουσα καθ' ὅλον τὸ χωρίον ἦτο ἡ τῆς ἀσθενείας τοῦ Γαβριήλ. Ὁ ἀγαθὸς ἐφημέριος, ἀναλογιζόμενος τὴν ἀπελπισίαν τῆς Μαρίας, ἐκίνησεν ἄμέσως πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ δημοσιῶνου Μορίνου, ἔνθα ἐβασίλευε βαθεῖα θλίψις, ἐπειδὴ, κατὰ τὴν πρῶτην ἡ Κυρία Φαμ-βέρτη, πιστὴ εἰς τὴν ὑπόσχασίν τῆς, εἶχεν ἀποστείλει νὰ δηλοποιήσωσιν εἰς τὸν πατέρα καὶ τὴν κόρην νὰ ἐξέλθωσιν σάραυτα ἐκ τῆς πτωχικῆς τῶν οἰκίας, τὴν ὁποίαν κατὰ συμ-πάθειαν τῆς οικογενείας τῆς κατόικουν.

— Ἔ! βλέπεις ἀγαθὲ μου φίλε, εἶπεν ὁ Μορίνος, ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά του, ἰδοῦ, ἐν τοιούτῃ ἡλικίᾳ διώκομαι ἐκ τῆς κατοικίας ὅπου ἐπέρξα τὴν ζῶήν μου· τί θὰ γίνω τώρα; Κ' ἡ δυστυχὴς μου Μαρία, ἣτις κλαίει καὶ ἀπελπίζεται;

— Μὴ λυπῆσαι, τοιοιτοτρόπως, φίλε μου· τὸ πρᾶσιον δὲν ἐκλείσθη δι' ὑμᾶς, καὶ δύνασθε νὰ κατοικήτε πλησίον μου.

— Πῶς θὰ γνωρίσω ποτὲ ὅλως τὰς ἀγαθοεργίας σας, ἀγαθὲ ἐφημέριε; τί; ἢ καταδεχθῆτε νὰ μοι προσφέρητε ἄσυλον τὸν οἶκόν σας;

Ὡς ἀπάντησιν, ὁ ἐφημέριος συνέθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ Μορίνου, λέγων

— Ἐλθετε.

— ὦ! ναί, ἀλλὰ πρότερον συγχωρήσατέ μοι ν' ἀπευθύ-νω ἐν τελευταῖον χαῖρε εἰς τ' ἀγαπητὰ ταῦτα μέρη, εἰς τὴν γηραιάν ἰτέαν, ἣτις τοσάκις με ὑπερασπίσθη διὰ τῆς σκιάδος τῆς εἰς τὰ προσφιλῆ ἄνθη τῆς Μαρίας, εἰς τὸ δωμάτιον αὐτὸ, ὅπου ἡ σύζυγός μου ἀπέθανεν, ὅπου ἡ κόρη μου ἐγεννήθη!

Ἡ λύπη τῆς Μαρίας ἦτον ἄριστος, καὶ σιωπηλὴ, οἱ χαρακτῆρες τῆς ἦσαν ὠχροὶ καὶ καταβεβλημένοι· ὁ δὲ ἐφημέριος θεωρῶν αὐτὴν μετὰ συγχινήσεως, εἶπεν.

— Τέκνον μου, ἀγαπητὴ μου Μαρία, μὴ λυπῆσαι τόσον, φανοῦ εὐπειθῆς εἰς τὰ θελήματα τοῦ θεοῦ, καὶ ἰσχυρὰ εἰς τὰ τὰ τῆς δυστυχίας.

— Πάτερ μου, φίλε μου, εἶπεν ἡ Μαρία, ἀρπάξουσα τὴν χεῖρα τοῦ ἐφημέριου, ὁ Γαβριήλ ἀποθνήσκει, καὶ πλῖον δὲν θὰ τὸν ἶδω!

— Σοῦ ὑπόσχομαι νὰ ὑπάγῃς νὰ τὸν ἶδῃς, καὶ νὰ σὲ πληροφορήσω περὶ αὐτοῦ· ἀλλὰ πρέπει νὰ ἦται περισσότερον φρόνιμος· ἰδὲ τὸν πατέρα σου, ὑποφέρει καὶ αὐτὸς ἐπίσης.

— Δυστυχὴ μου πάτερ! ἐγὼ εἶμαι τῆς δυστυχίας σου ἡ αἰτία· συγχώρησόν με, συγχώρησον τὴν ἀτυχὴ κόρην σου.
(ἀκολουθεῖ)

ΠΕΡΙ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ.

(Ὁρα φύλλον Α'. σελ. 12.)

Οὐχ ἦτον ἀλαζονικὸς ἦν καὶ ὁ Ζεῦξις. Ἐπὶ τῶν φορεμά-των του ἔφερε χρυσοκέντητον τὸ ὄνομά του· καὶ δίδων εἰς μέν-τους Ἀκραγαντίνους τὴν ἁ' Ἀλκμήνην του· εἰς δὲ τὸν βασι-λέα Ἀρχέλαον τὸν θείον τοῦ Ἀπῆνα ἔλεγεν ὅτι οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων ἠδύνατο νὰ δώσῃ τὸ ἀντίτιμον τῶν τοιούτων ἔργων. Εἶναι ἔργοι του ὁ μεγαλοπρεπὴς Ζεὺς καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρό-νου του καὶ περικυκλούμενος ὑπὸ τῶν θεῶν ὀρθίων περὶ αὐτὸν ἰσταμένων· ὁ Ἡρακλῆς ἐν σπαργάνοις· κνίγων ἐνώπιον τοῦ Ἀμφιτρώωνος καὶ τῆς μητρὸς του δύο ὄφεις· προσέτι δὲ καὶ ἡ δι-άσπμος Δακύνιος Ἡρα, ἦν οἱ Ἀκραγαντινοὶ ἀφιέρωσαν εἰς τὸν νῶον τῆς θεᾶς ταύτης, καὶ οἵτινες συγκατετέθη-σαν πρὶν ἢ οὗτος ἐπιληφθῆ τοῦ ἔργου νὰ περάσωσιν ἐμπρο-σθὲν του τὰς κόρας αὐτῶν γυμνάς, ἐξ ὧν ἐξελέξατο πέντε τὰς

ἠρξιοτέρας, ὅπως, ὠφελούμενος ἐκ τῆς μερικῆς ἠρξιοτήτος ἐκάστης, δυνήθῃ συνάγων εἰς ἓν τὰ μεμερισμένα κάλλη, ρθίσῃ τὸ ὅσον οἶόν τε τέλειον.

Δύο τοιοῦτοι ἀνταγωνισταὶ ὄφειλον νὰ ἔλθωσιν εἰς πάλιν, ἐπειδὴ ἕκαστος τούτων δὲν εὐηρεστεῖτο νὰ συμμερίζεται μετὰ τοῦ ἑτέρου τὸν πρὸς αὐτὸν σεβασμὸν τῆς Ἑλλάδος· ἦτον ἀνάγκη νικητοῦ Ὁ μὲν Ζεῦξις ἐζωγράφησε σταφυλὴν τοιοῦτον στοργγύλιν, χροώδη, καὶ φυσικῶς ἀπχωρημένην ὥστε τὰ πτηνὰ ἀπατηθῆναι ἐπέπεσον ἐπ' αὐτῆς· ὁ δὲ Παφράσιος θίλων αὐτὴν ταύτην τὴν ἀπάτην ἦν ὁ ἀνταγωνιστῆς του παρήγαγεν εἰς ζῶα νὰ προξενήσῃ εἰς ἀνθρώπου· λαβὼν μεγάλην ὀθόνην ἐζωγράφησεν ἐπ' αὐτῆς παραπέτασμα μετὰ τοσαύτη; ἐπιτυχίας, ὥστε ὁ Ζεῦξις ὁ ἀλαζονευόμενος, διὰ τὸ ἐπιτυχῆ; τῶν σταφυλῶν του πλησιάζας ἐζήτηε ν' ἀνσχύρῃ τὸ παραπέτασμα ἐκεῖνο, ὅπερ ἐνόμιζε ἀποκρύπτον αὐτῷ τὸ ἔργον τοῦ ἀντιπάλου του· ἀλλὰ μόλι; ἀψόμενος τῆς ὀθόνης ἐνιόησε τὴν ἀπάτην καὶ εἰλικρινέστερος, τῶν νεωτέρων ὠμολόγησεν αὐτὸν ἠττημένον.

Ἐμνημονύταμεν τοῦ τοσοῦτον γνωστοῦ τούτου ἀνεκδότου καθ' οὗ δεκαοκτὼ αἰῶνα; βραδύτερον ἴδομεν ἀννεουμένας τὰς παιδίας; ταύτας μετὰξὺ Μηχάλλ' Ἀγγέλου καὶ Πάφαγλου.

Μετὰ τοῦ; διδασκάλου; τούτου; τῆς τέχνης, ἐπρώτους μετὰξὺ τῶν ἄλλων ὁ Τιμάνθης, ὅστις ἀδυνατῶν νὰ ὑψωθῇ εἰς τὸ ὕψος; τῆς ἀπεργασίας ἐκεῖνων κατέφυγεν εἰς τὸ εἰσρεπτικὸν (ingénieur)· ἔργον αὐτοῦ ἦν ὁ ἥρω; ὁ ἐπὶ Οὐεσπασιανοῦ ἔτι ὑπάρχων εἰς Ρώμην ἐν τῷ Ναῷ τῆς Εἰρήνης, τὸν ὁποῖον ὁ αὐτοκράτωρ ἐκοδόμησε τυχοχρόνως μετὰ τὸ Κολισσαῖον, ἦτοι 70—75 ἔτη μετὰ Χριστόν· προσέτι ὁ πίναξ ὁ παριστῶν τὸν Πολύφημον κοιμώμενον, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἔθεσε μικροῦς σατύρους μετροῦντας θύσσω τὸν ἀντίχειρα τοῦ Κύκλωπος, ἵνα δείξῃ ὅτι τὸ πρωτεῖον ἐν τῷ πίνακι πρόσωπον ἦτο γίγας· ἦτο τέλος ἔργον του ἡ Ἰσιγένεια, τὸ ἀριστούργημα ἐκεῖνο τοῦ αἰσθήματος, εἰς δ', ἀφοῦ κατὰ τὸν Οὐαλέριον Μάξιμον παρέστησε τὸν μὲν Ὀδυσσεῖα καταβεβλη-

μένον, τὸν δὲ Κάλχαντα κατηρῆ, τὸν Αἴκοντα μνωῶδη καὶ τὸν Μενέλαιον κλαίοντα, ἐπὶ τῆ; κεραλῆς τοῦ Ἀγαμέμνονος ἔβριψε πέπλον, ὁμολογῶν, ὡς μεγαλοφυῆς ἀνὴρ, ὅτι ἡ τέχνη ἠδυναίτε νὰ παραστήσῃ πρόσωπον ἐκφράζον λύπην πατρὸς ὄρωντος τὴν κόρην αὐτοῦ σφαγιαζομένην.

Ἐρχεται μετ' αὐτὸν ὁ Εὐπομπος, οὔτινος τὸ μᾶλλον γνωστοῦν ἔργον εἶναι ὁ Γυμνικὸ; Νικητῆς φέρων ἐν χειρὶ φοινικα. Οὗτος ἔγραψε ἑβραῖως; καὶ ἄλλης εἰκόνας; αἵτινες ἐπνεθῆσαν μὲν ὑπὸ τῶν συγγόνων του, ὑπὸ τῶν μετεγενεστέρων δὲ μως μετέπεσον εἰς λήθην, διότι ἐπ' αὐτοῦ ἔλαβον ἀρχὴν νέος ρυθμὸ;· δύο δὲ μόνα μέχρι; αὐτοῦ ὑπάρχον ἐργαστήρια (école) τὸ Ἀθηναικὸν, καὶ τὸ Ἰωλικὸν· ὁ Εὐπομπος ἐδημιούργησε τὸ Σικυώνιον.

Περὶ Ἀνδροκύδους οὐλίχ; τινὰ γινώσκουμεν, ἐξεῖχε δὲ οὗτος μᾶλλον εἰς τὴν ζωγραφίαν τῶν ζώων καὶ πρὸ πάντων τοῦ ἰχθυοῦ;.

Πάμφιλος ὁ Ἀμριπολίτης ἐμαθήτευσε παρ' Εὐπόμπου. Οὗτος ἦτο ζωγράφος ἅμα καὶ σοφὸς, προαρχῶν τὴν ζωγραφικὴν διὰ τῆς ἐφαρμογῆς εἰς τὴν τέχνην τῆς ἀριθμητικῆς καὶ γεωμετρίας. Τέσσαρα μόνον ἔργα του ἦσαν ἐπὶ Πλινίου γνωστά· τὸ πρῶτον παρίστα οἰκογένειαν, τὸ δεῦτερον μάχην συγκροτηθεῖσαν ἐνώπιον τῆς Φλιουντος, φρουρίου τῆς Ἀχαΐας, τρίτον νίκην Ἀθηναίων, τέταρτον τὸν Ὀδυσσεῖα ἐντὸς τοῦ πλοίου του. Οὗτος, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἡ τέχνη κατέστη ὑψηλὴ καὶ μεγάλη, ἔδωκεν ἀρχὴν εἰς τὸν νόμον δι' οὗ πάντες ἀεζήμετως οἱ ἐλεύθεροι παῖδες ὑπεχρεοῦντο νὰ διδάσκωνται τὴν ἰχνογραφίαν, ἐνῶ διὰ τοῦ ἰδίου νόμου ἀπηγορεύετο τοῦτο εἰς τοὺς δούλους. Οὐδένα δὲ παρέλάμβανε μαθητὴν, ἐὰν πρῶτον οὗτος δὲν τῷ ὑπέσχετο ὅτι θέλει μαθητεύσει παρ' αὐτῷ δέκα ἔτη, καὶ πληρῶνῃ διὰ τὴν δεκαετῆ ταύτην σπουδὴν Ἀττικὸν τάλαντον, ἦτοι δραχμὰ; ἑξ ἑξακτῶν χιλιάδας. Ἰπὸ τὴν διπλὴν δὲ ταύτην συμφωνίαν ὁ Ἀπελλῆς ἐγένετο μαθητῆς του.

Ὁ Ἀπελλῆς ἐφάνη, ὡς ὁ Κορρέγιος μετὰ τοῦ; μεγάλου διδασκάλου; οὔτινος ἐνόμιταν ὅτι τὸ πᾶν ἤδη συμπεριέλαβον

ἀλλ' οὕτως, ὡς ὁ Κορρέγιος ἐνόησεν ὅτι τῷ ἐναπέμεινα ἢ παρ' αὐτῶν λησμονηθεῖσα χάρις, θεωρησάντων ἴσως αὐτὴν μᾶλλον ὡς κόριν τῆς γῆς ἢ ὡς τέκνον τοῦ οὐρανοῦ.

Ἀπελλῆς ὁ Κῶος ἐγεννήθη ὑπὸ τὸν ὠραῖον ἐκεῖνον οὐρανὸν εἰς τὴν λάμπην τοῦ ὁποῖου 600 ἔτη πρότερον ὁ Ὀμηρος εἶχεν ἀνοίξει τοὺς ὀφθαλμούς. Ἡ πατρίς του ὡς ἢ παρ' αὐτοῦ ζωγραφηθεῖσα Ἀφροδίτη ἀνεδύετο ἐκ τοῦ κόλπου τῶν ὑδάτων ὡς ἀνοσφόνρον κάμιστρον. Ἀπὸ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας τὸ ὠραῖον κατέβλεψε τὰ βλέμματά του· καὶ τοιοῦτον συνοικειώθη πρὸς αὐτὸ, ὥστε εἰς τὰ πρῶτα τῆς γραφίδος του δοκίμια ἢ Ἄττικὴ σχολὴ ἀνεγνώρισεν ὅτι κατεῖχε τὸν μέγιστον τῶν προγενεστέρων καὶ μεταγενεστέρων αὐτῆς διδατκάλων.

Ὁ Ἀπελλῆς ἔζη περὶ τὰ τέλη τοῦ αἰῶνος τοῦ Περικλέους, καὶ περὶ τὰς ἀρχὰς ἐκεῖνου τοῦ Ἀλεξάνδρου, εἶδε δηλαδὴ πᾶν ὅ,τι ἐφάνη ἐν τῷ κόσμῳ μέγα. Σύγχρονοι αὐτοῦ ἦσαν, ὁ Πρωτογένης, τοῦ ὁποῖου, ὡς ἔλεγε ὑπερεῖχε μόνον κατὰ τὸ ὅτι γνωρίζει ἐγκαιρῶς νὰ ἀποσύρῃ ἀπὸ τῆς εἰκόνας τὴν χεῖρα του· ὁ Ἀμφίων καὶ ὁ Ἀσκληπιόδωρος, ὧν ὡμολόγει ἑαυτὸν ὑποδεέστερον, τοῦ μὲν πρώτου κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ δὲ δευτέρου κατὰ τὰ μέτρα. Ἀριστείδης τέλος ὁ Θηβαῖος, ὃν μελετήσας, ἔμαθε νὰ ζωγραφῇ τὸν ἠθικὸν ἄνθρωπον, ἥτοι: νὰ μεταχειρίζεται τὸ σῶμα ὡς διαφανὲς περικάλυμμα, δι' οὗ νὰ διορθῶνται ἢ ψυχὴ καὶ τὰ πάθη του.

Ὁ Ἀπελλῆς εἶπαι τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης· ἐν αὐτῷ συννοοῦνται τὰ πάντα, αἰσθησις, ἐκτέλεσις, διάταξις. Αἱ εἰκόνες του ἐκφράζουσι τοσοῦτον ἀκριβῶς τὰ εἰκονιζόμενα πρόσωπα, ὥστε μάντις τις προεῖπε τὸ συμβησόμενον αὐτοῖς, ὡς ἐὰν ἐξέταζε ἀπὸ τῶν προσώπων τὴν μοῖραν. Ἐὰν αἱ σταφυλαὶ τοῦ Ζεῦξιδος ἐξηπάτησαν πτηνὰ, οἱ ἵπποι τοῦ Ἀπελλοῦ ἐκίνησαν εἰς χρηματισμὸν τοὺς ἵππους. Παρ' αὐτῷ τέλος, ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ, ἢ Ἄρτεμις συμμίγνυται εἰς τὸν χορὸν τῶν παρθένων τῶν ἀγουσῶν αὐτῆ ἐορτῆν, καὶ διὰ τῆς γραφίδος του παριστᾶ τὸσον ἐπιτυχῶς τοῦ

Ποικτοῦ τὴν περιγραφὴν, ὥστε ὁ ποιητὴς φαίνεται ἠττημένος·

Ὁ Ἀπελλῆς, ἐκτὸς τῶν συνήθων τῆς μεγαλοφυῆς πλεονεκτικμάτων κατεῖχε προσέτι καὶ τὸ τῆς γονιμότητος· καὶ ἀληθῶς, ἡμέρα δὲν παρήχρητο καθ' ἣν ἂν δὲν ἐργάζετο εἰκόνας, ἔγραφε τοῦλάχιστον σκιαγραφίας καὶ δικηράμματα. Εἰσι δὲ ἀναριθμητὰ τὰ ἔργα του· Ἐκ τούτων τὰ γνωστότερα εἶναι ἢ ἰε: ἃ Πομπῆ τοῦ Μεγαβύτου ἀρχιερέως τῆς Ἐρесьου Ἀρτέμιδος ὁ Κλυτοῦς προπαρρασκευαζόμενος εἰς μάχην καὶ λαμβάνων ἐκ τοῦ δορυφόρου του τὴν περικεφαλαίαν· Ὁ Θηλυδρίας ἀνὴρ οἱ δὲ εἶχον, Σάμιμι καὶ ἰθεώρου ὡς κτῆμα πολύτιμον. Μένανδρος ὁ Βασιλεὺς τῆς Καρίας, ὅστις ἀνήκει εἰς τοὺς Ῥοδίου. Τὰ δὲ ἀριστουργήματα αὐτοῦ ἦσαν πανταχοῦ διεσπαρμένα· ἢ Ἀλεξάνδρεια εἶχε Γωργουθένην τὸν Τραγωδῶν ἢ Ἐρесьος τὸν Κεραινογράρον μέγαν Ἀλέξανδρον ὅστις ἠγοράσθη ἀντὶ εἰκοσι Ἀττικῶν ταλάντων χωρὶς νὰ ὀρισθῇ ἢ τιμὴ τῆς εἰκόνας· ὑπὸ τοῦ τεχνίτου, ἀλλὰ προκειμένου νὰ ἐκτιμηθῇ, ἐκάλυψαν αὐτὴν διὰ χρυσῶν νομισμάτων ἄτινα ἅπαντα ἀπετέλουν τὸ ποσὸν 4 000 φράγκων. (α) Ἡ Ῥώμη τέλος εἶχε τοὺς Διοσκόρους τὴν Νίκην του καὶ τὴν μέγαν του Ἀλέξανδρον, τὴν Ἐνωῶ αὐτοῦ δεδεμένην εἰς τὸ ἄρμα τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων· καὶ ἐπὶ Νερώνας ἐραίνοντο αἱ δύο αὗται εἰκόνες· εἰς τὸ μᾶλλον συγχάζόμενον μέρος τῆς ἀγορᾶς (Forum) τοῦ Αὐγούστου, με ταύτην μόνην τὴν ἀλλοίωσιν, ὅτι ὁ Κλαύδιος ἀντεκατέστησε τὴν κεφαλὴν του δι' ἐκεῖνης τοῦ νικητοῦ τοῦ Ἀντωνίου. (ἀκολουθεῖ)

(α) Αὕτη εἶναι ἡ εἰκὼν περὶ ἧς ὁ Ἀπελλῆς κομπάζων ἔλεγε· δύο εἰς τὸν κόσμον εἰσὶν Ἀλέξανδροι, ὁ μὲν ἀνίκητος, ὁ υἱὸς τοῦ Φιλίππου, ὁ δὲ ἄμικτος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀπελλοῦ.

Ὁ Λεονάρδος Δαβίνκιος (Da Vinci.)

Ὁ Λεονάρδος, οὗ τινος ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ μεταξὺ τῶν διασέμων ζωγράφων ἐμνημονεύσαμεν, ἤκμασε κατὰ τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα, γεννηθεὶς παρὰ τινι ἀγροκηπίῳ ἐν Φλωρεντία κειμένῳ, Vinci καλουμένῳ, ἐξ οὗ ἔλαβε καὶ τ' ὄνομα.

Περὶ αὐτοῦ σκοπεύοντες νὰ λαλήσωμεν προσεχῶς, ἀρχοῦμεθα ἤδη νὰ εἰπώμεν ὅτι ὑπῆρξεν ἐν τῶν μεγαλειτέρων πνευμάτων, ἅτινα φαίνονται γεγεννημένα διὰ πολλὰ συγχρόνως ἔργα· διότι καὶ ὡς μαθηματικὸς, καὶ μουσικὸς καὶ ποιητὴς καὶ ζωγράφος διεκρίθη συγχρόνως. ὡς ζωγράφος μάλιστα ἐξήπλωσε τὴν φήμην του ἐφ' ὅλης τῆς Εὐρώπης, ὅπου διὰ τῆς χαλκογραφίας τὸ ἀριστούργημά του « ὁ Μυστικὸς δειπνός » ἐν πάσῃ πρωτευσίῃ εὐρίσκεται.

Π Ο Ι Κ Ι Α Δ.

— Ὁ Βολταῖρος, ἀναγνώσας τὸ σύγγραμμα Κυρίου τινὸς Περὶ Ψυχῆς ζώων, εἶπεν· ὁ συγγραφεὺς φαίνεται ἐξαιρετὸς πολίτης, ἀλλὰ δὲν γνωρίζει καλῶς τὴν ἱστορίαν τοῦ τόπου του.

— Τὸ πρῶν νὰ μὴ μ' ἐξυπνήσης εἰς τὰς 5, ἀλλ' εἰς τὰς 4, ἔλεγε λόρδος τις εἰς τὸν θαλαμηπόλον του· λοιπὸν, ἄς μοῦ σημάνῃ ὁ μυλόρδος εἰς τὰς τρεῖς ἡμισυ, εἶπεν ὁ πρόθυμος θεράπων.

— Ἐπεθίμου, ἔλεγε ποτὲ εἰς τὸν Πιρῶνα μέτριός τις συγγραφεὺς, νὰ γράψω περὶ ἀντικειμένου, ὅπερ οὔτε ἐπραγματεύθη οὔτε θὰ πραγματευθῇ τις ποτέ. — Τότε γράψετε τὸν πανηγυρικὸν σας, τῷ ἀπεκρίθη ὁ Πιρῶν.

— Εἰς ληξιαρχὸν τινα ἐπαρουσίασαν ποτε τριστέ· νῆπιον, ὅπερ εἶγον λησιμονῆει νὰ ἐμφανίσωσιν οἱ γονεῖς τοῦ κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς γεννήσεως αὐτοῦ πρὸς ἐγγραφὴν εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία· ὁ ληξιαρχος, πιστὸς εἰς τὰς διατυπώσεις τοῦ νόμου ἔγραψε· « Σήμερον, κτλ. παρὰ τοῦ δαίνο· καὶ τῆς δαίνο·ς ἐγεννήθη ἐκ νομίμου αὐτῶν γάμου παιδίον τριστέ· »

— Ὁ διάσχος Δουβάλ, βιβλιοθηκᾶριος τοῦ αὐτοκράτορος Φραγκίσκου τοῦ πρώτου ἀπεκρίνετο παλλάκι· εἰς τὰς γινομένας αὐτῷ ἐρωτήσεις· δὲν ἤξεύρω — ἀμαθὴς τις τῷ εἶπέ ποτε· ἀλλ' ὁ αὐτοκράτωρ οὐκ πληρώνει διὰ νὰ ἤξεύρωτε. — Ὁ αὐτοκράτωρ, ἀπεκρίθη ὁ Δουβάλ, μὲ πληρώνει δι' ὅτι ἤξεύρω· ἂν μ' ἐπλήρωνε δι' ὅσα δὲν ἤξεύρω, ὄλου τοῦ κράτους· τὰ χρήματα δὲν ἤθελον ἀρκέσει.

— Ὁ Ἴόνσω, ἐν Λονδίῳ διατρίβων, καὶ κερδίζων αὐτόθι τὰ πρὸς τὸ ζῆν, μαθηθῆναι αἰφνης ὅτι ἂ ἐν τῇ ἐξοχῇ διατρίβουσα μήτηρ του πνέει τὰ λείψια. Πρώτη του καὶ ἄμεσο· σκέψις ἦν ν' ἀναχωρήσῃ παράπαντα ἵνα φθάσῃ ὅσον τὰ·

χο: παρὰ τῆ νοσήση μητρί του· μὴ ἔχοι, ὁμοίως τὰ ἀγκυλιὰ
 ὁδοπορικὰ ἔξοδα, εἰργάσθη ἐπὶ τὰ νύκτας, καὶ συντάξας κατ'
 αὐτὰς ἐν μυθιτόρημα· τὸ ἀντίτιμον δὲ, ὅπερ ἔλαβε παρὰ
 τοῦ ἐκδότου παρέσχεν αὐτῷ τὰ μέτρα οὐχὶ γὰρ ἀγκυλιώθῃ τὴν
 μητέρα του, ἀλλὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν κηδεύειν της. Τὸ μυθι-
 τώρημα ἐκεῖνο ἦτον ὁ *Ράσπελας*.

— Ἡ εἰσαγωγή (ouverture) τοῦ Don Zuan ἐγράφη παρὰ
 τοῦ Μοζάρτου τὴν προτεραίαν τῆς παραστάσεως τοῦ νύκτα· ἡ
 δὲ τοῦ Montaro τὴν πρώτην αὐτὴν τῆς πρὸς παράστασιν τοῦ
 ὠριμένης ἐπέρας· ὁ Ροσσίνης δὲ ὀλίγας πρὸ τῆς παραστά-
 σεως τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου ἡμέρας ἤρχισε νὰ γράφῃ τὴν
Εἰσαγωγήν αὐτοῦ τὴν μεσημβρίαν τῆς Κυριακῆς καὶ τὴν με-
 σημβρίαν τῆς ἐπαύριον εἶχεν ἤδη τελειώσει αὐτήν.

— Ὁ πρόεδρος δικαστηρίου τινὸς τοῦ Ὄλτ εἶδεν ἡμέραν
 τινα συρόμενον ἐνώπιόν του ἕνα ἐπὶ κλοπῇ κατηγορούμενον,
 ὃν ἀνεγνώριτεν ὡς ἀρχαῖον συμμαθητὴν του. Θέλων δὲ νὰ
 πληροφορηθῇ περὶ ἀρχαίων τιων φίλων του, ἠρώτησεν αὐ-
 τὸν ἂν ἐγνώριζε τί ἀπέγειναν· ἐκρεμάσθησαν ὄλοι, μιλιάρδες,
 ἀπεκρίθη ὁ κλέπτης, ἐκτὸς σοῦ κ' ἐμοῦ.

Ἡμέραν τινα ἀμαθὴς τις οἰκηματίας καθήμενος ἐπὶ ἀνα-
 παυτικῷ θρονίῳ, ἐκράτει πρὸ τῶν ἀφελκλῶν του ἐφημερίδα
 τινα γαλλικὴν, ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένην. Ἰδὼν δὲ
 προσελθόντα ξένον τινα, καὶ νομίσας αὐτὸν ἀμαθέστερόν του,
 τῷ λέγει. — Ἀνεγνώσατε τὴν Journal de Constantinople ?
 εἶνε ὠραία ἐφημερίς· θαυμάζω πῶς ἐδῶ οἱ ἄνθρωποι ἐπιζη-
 τοῦσι τὰς ἐντοπίους, αἵτινες σχεδὸν δὲν λέγουσι τίποτε· ἐγὼ
 μόνον τὰς ξένας ἀναγινώσκω. — Καὶ τί νέα περιέχει; — Ὀ
 πολλά. Ἀνεγνώσατε τὴν Ἀθηναίαν; — Ὀχι. — Ὅσα ἀναγέροι
 αὕτη περὶ Κίνας εἶνε ἐκ ταύτης εἰλημμένα. Θίλετε ν' ἀκού-
 σιτε; Καὶ ἀρήσας ἐπιτηδεύει πῶς τὴν γαλλικὴν ἔλαβε τὴν
 Ἀθηναίαν καὶ ἤρξατο ν' ἀναγινώσκῃ, ἐνῶ ὁ ξένος ἔλεγε καθ' ἑ-
 αυτὸν α ἐνότησα ο.

ΤΑ ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ.

Ἠκούσαμεν ἐν Κερκύρῃ ἐκδοθέντα ποιήματα τινα ἄξια λό-
 γου ὑπὸ τοῦ Ἀριτοτέλους Βελουζίτου. Ἐζήτησαμεν αὐτὰ
 μετὰ μεγίστης περιεργείας, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθημεν νὰ τὰ εὑ-
 ρωμεν. Τελευταῖον ἀπροσδοκῆται· πῶς ἐπέπεσον εἰς τὰς χει-
 ρας μας, ἀλλὰ δυστυχῶς δι' ὀλίγας μόλιον στιγματάς. Ἀλλὰ,
 φρονοῦμεν, κ' ἡ ἐλαχίστη στιγμὴ ἀρκεῖ πρὸς κατανόησιν καὶ
 εὔρεσιν τοῦ ὄραίου. Ἀνεγνώμεν μετὰ πλείστης εὐχαριστή-
 σεως τὸν Ὀθανάση Βάγια, εἰς δὲ τὸ ἐθνικὸν τοῦ θήματος, ἡ
 ἀφέλεια πολλοῦ τῆς ἐπιφράσεως, ἡ δύναμις τῆς ποιήσεως,
 τοσοῦτον μᾶς ἐξέπληξεν, ὥστε διὰ τοῦ μολυβδουκονδύλου ἀν-
 τεγράψαμέν τινας στίχους, οὓς παραθέτομεν ἐνταῦθα. Πρό-
 τερον δὲ λέγομέν τινα πρὸς πλείονα αὐτῶν κατὰληψιν.

Ἢ τοῦ προδότου Ἀθανάση Βάγια σύζυγος, μετὰ τὴν κατα-
 στροφὴν τοῦ Γαρδικίου, ἐπάτις ἀπὸ θύρας εἰς θύραν φερομέ-
 νη, καὶ ὑπὸ τῆς ἰδέας τοῦ ἐγκλήματος τοῦ ἀνδρός της, ὡς
 ὑπὸ Ἐρινύος τινοῦ παρακολουθημένη, φθάνει ἐν κεντρῷ βρο-
 χερᾷ καὶ κεραινοφαοῦς νυκτὸς παρὰ τὴν θύραν χήρας τινος,
 λείψανον τῆς καταστροφῆς τοῦ Γαρδικίου, καὶ κοιμωμένης
 μετὰ τοῦ τέκνου της, καὶ κρούουσα ζητεῖ ἄστυλον. Ἢ
 χήρα ὑπὸ τοῦ παίδος της ἀρτυνηθεῖσα, ἐγείρεται, εἰσάγει
 τὴν ἐπαίτιδα, καὶ παραχωρεῖ εἰς αὐτὴν τὴν κλίνην της. Ἀλλὰ
 μόλις τῆς συζύγου τοῦ προδότου Βάγια θελησάσης νὰ κλείσῃ τὸ
 βλέφρον, ἰδοὺ ὁ σύζυγός της, ἐγκαταλιπὼν τὰ μνημεῖα, ὡς
 μορμολύκειον αὐτῇ ἐμφανίζεται. Ἐβλεῖν τότε λέγει πρὸς αὐτόν.

A'.

Ὁ Βυυκλάλας

Πέ μου τί στέκεσαι, Ὀθνάση, ὀρθὸς,
 Βουδὸς σὰ λείψανον σὰ μάτια ἐμπρὸς;
 Γιατί, Ὀθνάση μου, βγαίνεις τὸ βράδυ;
 Ἰπνος γιὰ σέβανε δὲν εἶν' ἐστὼν ἄδη; »

Τώρα περσάνανε χρόνοι πολλοί. . .
Βιθειά σ' ἐβρίζανε μέσα στη γῆ. . .
Φεύγα, σπλαχνίζου με. Θά κοιμηθῶ.
Ἄφε; με ἡσυχὴ ν' ἀναπαυθῶ.

Τὸ κρίμα πῶκαμε; με συνεπῆρε.
Βλέπεις πῶς ἔγινα. Θανάση σύρε.
Ὅλοι με φεύγουνε, κανεὶς δὲ δίνει
Στὴν ἔρμη χήρα σου ἐλεημοσύνη.

Στάσου μακρύτερα. . . Γιατί με σιαίξεις;
Θανάση τί ἔκμα καὶ με τρομάξεις;
Πῶς εἶσαι πράσινος! . . . μυρίζεις χῶμα. . .
Πές μου δὲν ἔλωσες, Θανάση ἀκόμα;

Αἶμα συμμαζώξε τὸ σάβανό σου. . .
Σκουλήκια βόσκουνε στὸ πρόσωπό σου.
Θεοκατάρατε, γιὰ ἰδὲς πετᾶνε,
Κ' ἔρχονται ἐπάνω μου γιὰ νὰ με φάνε.

Πές μου ποῦθ' ἔρχεσαι με τέτοι' ἀντάρα;
Ἄκους τί γένεται, εἶναι λαχτάρα.
Μέσ' ἀπ' τὸ μνήμά σου γιατί νὰ βγῆς;
Πές μου ποῦθ' ἔρχεσαι, τῆλθε; νὰ ἰδῆς;

Τοιαύτην ποίησιν μόνον εἰς τὸ ἐκδοθὲν τεμάχιον τοῦ Λάμπρου τοῦ περιγῆμου Σολομοῦ ποτὲ εὔρομεν, καὶ εἰς τὸ πρό-
τριῶν ἐτῶν ἐπαινεθὲν ποίημα τοῦ Κ. Ζαλακώστα «Ἰβραὶ Σχο-
λῆς.»

Προσέτι καὶ ὁ Γέρο Ἀῆμος καὶ ὁ Κίλιος καὶ τὸ Γεράκι,
ἀποπνέουσιν τὸ γλυκὸ καὶ ἀγροτικὸν ἄρωμα τῆς ἐλευθερίας,
ὅπερ ἐκχέουσι τὰ ἥρωικά ἐκεῖνα ἄσματα, ἅπερ συνιστοῦν τῆν
ἐθνικὴν ἑλληνικὴν ποίησιν, καὶ ἅπερ μάτην ἡ Φραγκικὴ φιλολο-
γία ἐπιβουλεύεται. Ἐβαρύνθησαν τὰ ὄτα μας ἀκούοντα τὰ ἀ-

σθενῆ καὶ χαυνὰ μελλύδρια, ἅτινα ἀποκυήματα πηλλῆκας ἐκ-
πεθλημένης καρδίας, οὐδεμίαν δύνανται ν' ἀνεγείρωσιν εἰς
τὰς ψυχὰς ἐθνικὴν καὶ ἀγαθὴν ἰδέαν, συνταίνουσι δὲ μᾶλλον
εἰς τὸ ν' ἀναρρίπτωσι τῶν νεανῶν καὶ νεανίδων τὰ ὑποπλε-
γόμενα πάθη.

Ἐλθωμεν εἰς ἕτερον ποίημα τῶν *Μιμησοῦνων*. Ἰβραὶ εἰ-
κονίζεται ἡ φυγὴ τοῦ Ἀλῆ Πιαῖ, ἡττηθέντος ὑπὸ τῶν Σου-
λιωτῶν καὶ Σουλιωτισσῶν στρατηγούντος τοῦ Λάμπρου Γζα-
βέλλη. Πόσον ποιητικὴ ἡ περιγραφή τοῦ ἵππου τοῦ φυγάδος
Πιασσᾶ!

B'.

Ἐμπρός του στέκεται καμαρωμένῳ,
Μαῦρο σὰν κόρακας χρυσᾶ ντυμένῳ
Ἄτι ἀξετίμητο, φλόγα φωτιᾶ,
Καθάριο, Ἀράπικο, τὸ λέν Βορειᾶ.

Χτυπᾶει τὸ πόδι του, σκάφτει τὸ γῶμα,
Δαγκᾶει τὸ σίδερο πῶχει στὸ στόμα.
Ῥουβούνια διάπλατα καὶ τέντωμένα
Ἀχνίζου κόκκινα σὰν ματωμένα.

Ἀκοῦει τὸν πόλεμο καὶ χλημηπαῖ.
Ταῦτιά του τέντωσε, ἄγρια τηραῖ
Ἰλόρθ' ἡ χήτη του, ὀλόρθ' ἡ ὄρα,
Λιγαῖε τὸ σῶμά του σὰν τὴν ὀχειᾶ.

Σκόνεται λαίμαργο στὰ πιασινά του.
Λάμπου τὰ νύχια του, τὰ πέταλά του.
Λὲς καὶ δὲν ἐγγίξε κάτου στὴ γῆ. . .
Κρίμα ποῦ τῶθελαν γιὰ τὴ φυγὴ! . .

Ἄ Λάμπρος τῶβλεπε κι' ἀπὸ τῆ Ζήλια,
Κρυφ' ἀναστέναζε, δαγκᾶει τὰ χεῖλια.

« Ἄντι περήσανο, νὰ σ' εἶχα ἐγώ,
Μέσα στὰ Γιάννινα ἤθελα ἔμπῳ. »

Ἡ γοργότης τοῦ μέτρου προθέτει νέαν χάριν εἰς τὴν ποιή-
σιν, ὡς ἡ ζωρότης εἰς τὸ κίλλος. Βεβαίως ἠδύνατό τις ν'
ἀναφέρει καὶ ἄλλους στίχους ὠραιοῦ-έξουος ἔκτε τῆς *Σκλάβας*
καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦτου, καὶ τοῦ Σμουῆλ, ἀλλὰ μὴ συγχωροῦντο;
οὔτε τοῦ μνημονικοῦ, οὔτε τῆς στενότητος τοῦ φύλλου, παραθέ-
τομεν τελευταῖον ὀλίγους στίχους ἐκ τοῦ τραγικωτάτου ποι-
ήματος ὁ *Εὐθύμιος Βλαχάδας*; περὶ οὗ λέγει ἐν προλόγῳ ὁ
ποιητῆς.

« Ἄν ἦτο πεπρωμένον ὁ κώδων τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστά-
σεως νὰ σημάνη χρόνους τινὰς πρὸ τῆς προσδιορισθείσης ὥρας,
ἀναντιρρήτως διὰ τῆς κραταιᾶς χειρὸς τοῦ ἥρωος τούτου ἤ-
θελεν ἠχήσει ὁ φοβερός ὀρεῖχαλλος. »

Ὁ *Εὐθύμιος Βλαχάδας* εἶνε ἐκ τῶν ποιημάτων, ἅτινα μάλ-
λον εἰς τὸ ἐπικόν ἢ εἰς τὸ Δυρικόν εἶδος δύναται τις νὰ ἀνα-
γάγη. Διαιρεῖται εἰς ἄσματα τρία ἢ μᾶλλον τρεῖς πράξεις δι-
ότι ἐνταῦθα κυρίως τρεῖς εἰσὶν αἱ πράξεις. α.) *Τὰ δύο βουνα*
ἔπου ποιητικώτατα καὶ μετὰ πολλῆς τρυφερότητος αἰσθημα-
τος διηγεῖται ὁ ποιητῆς τὴν ἐκ τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῆς Ὀσσης
γέννησιν τοῦ ἥρωος, καὶ τὴν ὑπὸ τῶν τυράννων βετάνισίν του.
β.) Ὁ *Πνευματικὸς* ἔπου περιγράφει πρῶτον τὴν τρομερὰν
θέσιν του, ἔπειτα ἐπιφέρει.

Ποῖός εἶν' ἐκεῖός; ποῦ πέρατε σὰ φάντασμα σὰν ἔσκιος;
Ῥάσο κατὰμαυρο φορεῖ καὶ κάτου ἀπὸ τὸ ῤάσο
Κᾶτι βαστά, καὶ τρέμοντας σὶδὸ αἶμα μὴ γλιστρήτη
Ἀγάλι' ἀγάλια περπατεῖ, γυρεύει τὸν Βλαχάδα.
Τὸν ἄκουσε π' ἀνάσαινε καὶ γονατίζει ἐμπρὸς του.

— Θύμιε, Θύμιε! μ' ἀκοῦς; δὲν μὲ γνωρίζεις πλέον;
Ἐῦπνα κ' ἡ ὦραις φεύγουνε. . . Ἐδειλίασε, φοβᾶται;

— Ἐγὼ καρδιὰ ἔπο μάρμαρο καὶ σιδερένια σπλάγχνα
Καὶ δεῖλια δὲ μὲ πλάκωσε, καὶ θάνατο δὲν τρέμω.
Ποῖός; εἶσαι σὺ ὁ ἄσπλαγγος, ποῦ δὲν ψυχοπονιέσαι
Καὶ μοῦ χαλᾶς τὸν ὕπνο μου καὶ κόβεις τῶνειρό μου;

— Τρώγ' ἡ σκουριὰ τὸ σίδηρο καὶ τὸ νερὸ τὴν πέτρα,
Κ' ἐτένανε δὲ σ' ἔφαγε τ' Ἀλήπασα τὸ δόντι;
Βλαχάδα, δὲν εἶμ' ἄσπλαγγος, δὲν ἦλθα νὰ χαλάσω
Τὸ ὕστερό σου ὄνειρο, τὸν ὕπνο σου νὰ κόψω.
Ἄκόμα δὲν μὲ γνωρίζεις; ἀκόμα δὲν ἀνοίγεις
Τὰ μάτια σου γιὰ νὰ μὲ ἰδῆς; τὸ στόμα νὰ μοῦ δώσης
Ἐνα φιλι, γλυκὸ φιλι, στερνή παρηγοριὰ μου;

— Ἐγὼ τὰ μάτια ὀλάνοιχτα καὶ δὲ σὲ βλέπ' ὁ μαῦρος.
Μοῦ κῶψανε τὰ βλέφαρα ἐψὲ; μὲ τὸ μαχαῖρι
Καὶ μοῦ τὰ σκοτειδιάσανε μὲ σίδηρο ἀνιμμένο
Δὲ σὲ χωρίζ' ὁ δύστυχο; ! Μοῦ χύσανε βολύμι
Μέσα στ' αὐτὰ καὶ σὰν βολὴ μῶρχεται ἡ φωνὴ σου.
Μοῦ φαίνεται τριτκότειδο. . . Πὲς μου τί ὦρα νᾶναι;
Ἐνύχτωσε ἢ στὰ βουνα ἀκόμα λάμπ' ὁ ἥλιος; . .
Πόσον ἀργὰ ποῦ φεύγουνε ἡ ὦραις σὰν μετροῦνται,
Μὲ πόνους, μὲ μαρτύρια καὶ μ' ἄσπλαγην ἀγωνία!
Πὲς μου ποῖός; εἶσαι; σίμωσε ν' ἀκούσω τῶνομά σου.

— Ἢ δυστυχία μου! δὲν μ' ἀκοῦς; δὲ βλέπεις τὸ Δημήτρι;

Ἄναστενάζει τὸ θεριὸ, ταράζεται νὰ κόψῃ
Ταῖς ἀλυσαῖς ποῦ δένουνε τὰ μουνδιασμένα χέρια,
Γιὰ ν' ἀγκαλιᾶτῃ ἀδερφικὰ τὸν ἅγιο του τὸ φίλο.
Τοῦ κᾶκου ν' ἀνδριεύεται. . . Τὰ σίδερα χτυπιᾶνε
Κ' ἐκεῖν' ἡ ἄγρια κλαγγὴ λέ; κ' ἦταν περιγέλιο.

— Δημήτρη μου, πνευματικέ. . . εὐχαριστῶ σε Πλάστη
Ποῦ μῶστηλε; ἀνέλπιστα καὶ ἐδῶ τὸν ἄγγελό σου!
Κλάψε γιὰ μὲ, Δημήτρη μου, τὰ μάτια μου τὰ μαῦρα,

Δὲ βλέπεις τὰ χαλάσανε καὶ δὲ μπορῶ νὰ κλάψω.»
Ἐλα σιμὰ μου, ἐδῶ σιμὰ, δῶς μου φιλιὰ χιλιάδες.

Ἐδάκρυζ' ὁ κολόγερος. Τὰ γόνατά του τρέμουν
Σὰν νῆταν φυλλοκάλαμο ποῦ τὸ φυσάει ἀγέρας.

καὶ γ'.) Τὸ *λείψαι* ο. Νομίζομεν περιττὸν νὰ προσθέσωμεν ὅτι εἰς τὸ ῥηθὲν δεῦτερον μέρος εὐρίσκονται στίχοι, οἷς μόνον ἡ γραφὴ τοῦ Δάντου ἠδύνατο νὰ δώσῃ. Χαίρομεν τὰ μέγιστα βλέποντες ὅτι ἡ ἀδελφὴ Ἐπτάνησος, ἡ τοιοῦτους ἤδη χρόνους ἀναξιοπαθοῦσα, καὶ πᾶσαν ἀδιαλείπτως καταβάλλουσα προσπαθεῖσιν ὅπως ἀποπτύσῃ τὸν δόλιον χαλινόν, ὃν φέρει εἰς τὸ αἵματωμένον στόμα της, ἐνίοτε παρουσιάζει εἰς τὴν Ἑλληνικὴν κοινότητα μεγάλους τινὰς ἀνδρας, καὶ περὶ τὴν φιλολογίαν καὶ τὰ πολιτικὰ, καὶ περὶ πᾶσαν ἄλλην ἐπιστήμην. Ἄς πιστεῦσῃ ὁ Κύριος Βαλαωρίτης ὅτι τὰ ποιήματά του ἡ Ἑλλὰς κατέγραψε εἰς τὰς σελίδας τῶν ἀληθῶν ἐθνικῶν ποιήσεων, ἧτοι μεταξὺ ἐκείνων τοῦ Σολομοῦ, τοῦ Ῥήγα Φεβραίου καὶ τῶν μέχρι προῆς ἀντηχούντων κατὰ τὰ ἀδούλωτα ὄρη, καὶ τὰς ἀποκρήμους φάραγγας Ἑλληνικῶν Ὀσειανείων ἀσμάτων.

Τὴν ἐπομένην φιλολογικὴν διατριβὴν ἐλάβομεν παρά τινος τῶν φίλων μας· καταχωρίζομεν δὲ αὐτὴν οὐδόλω· τὴν εὐθύνην της ἀναλαμβάνοντες.

Περὶ τοῦ ἀποσκυθισθέντος ἐν Ἑλλάδι σοφοῦ

Σχοιμάννου διάλογος δύο φοιτητῶν.

Τί νέα Νικόλαέ μου; — Οὐδὲν, φίλτατέ μου, ἢ τὰ ἐκ τοῦ μαρμαροχύτου Πανεπιστημίου μας. — Μαρμαρόχυτον Πανεπιστήμιον! Τί λαμπρὸν καὶ κατάλληλον ἐπίθετον διὰ τὸ κάψον καὶ ἐμπυρίσον τὴν ἀνατολήν, ἐνῶ χύνει τόσον μπούζι. Δὲν ἐλάμβανες, φίλε, ἐν καλλίτερον ἐπίθετον ἐκ τῆς ἀπ' ἀρχῆς

μέχρι τέλους πλήρους μόνον ἀπὸ μαρμαροχῆς; καὶ αἴγλας καὶ λαμπηδόνας καὶ σπιληδόνας καὶ πυγολαμπίδας ἐφημερίδος τῆς πρωτευούσης, παρ' αὐτὴν τὴν ψύχραν; ἢ δὲν εἶναι ἰδικόν σου; — Νέου τινὸς περὶ οὗ ἤρχισα νὰ σοῦ λέγω.

— Τί λοιπόν; — Αὐτὸς, ὡς φαίνεται γενόμενος τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Ῥωμαϊκῆς γλώττης τρίβων, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ φέρῃ τὰς γνώσεις αὐτῶν ὡς ἐκχυλιζόμενας, ἀπεφάσισε νὰ μεταφράσῃ ἢ μᾶλλον εἰπεῖν νὰ μεταθράσῃ ἐν σοφὸν βιβλίον σοφοῦ ἀνδρός. — Ἄξιέπαινος ὁ σκοπὸς τοῦ, ἀφοῦ ἀπεφάσισε καὶ αὐτὸς τοιοῦτο; ὦν νὰ σκεπάσῃ τὴν γυμνότητά μας.

— Τί λέγεις, φίλε; μᾶς ἐγύμνωτε περισσότερον καὶ μᾶς ἐτραχίλισε κατσικιώτερον διὰ τὴν τραγικώτερον. — Δὲν εἶνε δυνατὸν. — Ἐπρεπε νὰ εἶδῃς αὐτό. Βιβλίον προδίδον τὴν μεγαλειτέραν ἄγνοιαν καὶ τῶν δύο γλωσσῶν καὶ τῆς καθ' ἑμᾶς δὲν ὑπάρχει· ἐν μάλιστα συγκρίνης αὐτὸ μὲ τὴν νεωστὶ μεταφρασθῆναι νέας τινὸς Βαφειάδου θὰ εἶπες, ὅτι τὸ θῆλυ φύλον προώδευσε πολὺ. — Καὶ τί ἔχει ἐκεῖνο τὸ βιβλίον; — Καὶ τί δὲν ἔχει; — Νέαν καὶ εὐρυτάτην γραμματικὴν, νέους κανόνας αὐτῆς, νέους σχηματισμοὺς, νέας κλίσεις, τὰ πάντα νέα! καὶ οὐχὶ ἐν μιᾷ σελίδι, ἀλλ' ὅπου καὶ ἂν ἀνοιξῆς, ὅπου ἂν ρίψῃς τὸ βλέμμα σου. — Πρόδοσ; φίλε, πρόδοσ;! ἡ γλώσσά μας θ' ἀποκτήσῃ γενικότητα μ' ἔλεγε πρό τινων ἡμερῶν ἐπανήσιό; τις καυχώμενος, ὥστε θὰ παίρῃ μὲσα της καὶ τὰ Κινέζικα καὶ Ἀράπικα μὲ τὰ ἀρχαιότατα Πελοποννησιακά· καὶ νὰ σοῦ εἶπω, τὸ πιστεύω, ἀφοῦ ἐξ ἄλλου μέρους πολλὰ νέα μας ἔχουσι τὴν συμπαθειαν πρὸς τοὺς Φραντσέζους, Ἑγγλέζους, Ἑβραίους, Τούρκους, θὰ κατάντήσωμεν τῶντι μία ἀγέλη καὶ εἰς τσοπάνος; ἀλλ' εἰπέ μου, σὲ παρακαλῶ, τινὰ ἐξ αὐτῶν, ἂν ἐνθυμῆσαι. — Εὐχαρίστως· ἀμέσως θ' ἀπαντήσῃς τὸ Ταινάριον ἀκρωτήριον, Ἀμβράκιον, Ἀσίναιον, Κορίνθιον κόλπον — Ἐξαίρετα· μεγαλοφρόνημότερα γὰρ τῶν ἄλλων. — Τὰ πλείστα ἔπειτα τῶν ὀρέων ἀνήκουστα, βάρβαρα καὶ ἀρσενικά. — Διὰ τί ὄχι; ἀφοῦ ὑπάρχουσι καὶ θηλυκά καὶ τινὰ μάλιστα αὐτῶν γεννώσι καὶ ποντικούς; —

π. γ. ὁ Ἀκόντιος, ὁ Κερκυκιών, ὁ Πτόων γενική τοῦ Πτόου! Ἐδύλιον, ὁ Λύκιος, ὁ Ἀράχναρος, ὁ Κυνοράτιος, ὁ Μενέλαος! — ὁ δυστυχὴς Μενέλαος ἕως πότε εἰς τὰ Ἠλύτια! ἔπρεπεν εἰς τὸν 19 αἰῶνα τοῦ φωτισμοῦ καὶ αὐτὸς νὰ ἀποδερματισθῆ κατὰ τὴν φράσιν τοῦ φιλοσόφου ἐν Πάτραις Μανταχίνου καὶ νὰ ἀποβουωνθῆ! — Θέλεις νὰ πλουτισθῆς καὶ νὰ θλιῆς; τὰ ᾧτά σου μὲ νέα ὀνόματα πλοίων, ἐπαρχιῶν καὶ κητοίκων αὐτῶν; ἰδοὺ σοὶ ἄντικρυς ἡ Ἴως! — Βέβαια κατὰ τὸ Κέως! τὸ λέγει καὶ ἡ Γραμματικὴ τοῦ Ἰππομάχου — Ἀστυπυλαία, Ἐθόνας — Αὐτὸ τὸ ἄρχισεν ἐπίτηδες ἐπειδὴ οὕτω τὸ ἔλεγον καὶ οἱ Ἀχαιοί. — ἡ Ἀκυλικὴ τῆς Βοιωτίας, ὁ Πανοπέος, Πυταῖος, Δεκέλια, Θρακία πανταχοῦ, ἡ Θράκη διὰ τὴν ἡ καὶ τὰ παιδία τοῦ ἀλληλοδιδασκτικοῦ γινώσκουσιν, ἡ Φλιούνη τῆς Φλιούτης! τὰ Τήνερα! ὁ Βούριος, οἱ τῆς Κερκυκίας κήτοιχοι Κηρύσιοι, καὶ τὸ πάντων ἐπαναστατικώτατον οἱ φίλτατοί σου Σπαρτιάται πῶς νομίζεις ὀνομάζονται; Σπαρτάται!! — Α! δὲν πιστεύω τότεν ἀνάθειν! — Ὁρα λοιπὸν σελ. 78 ὅπου θέλεις ἰδεῖ αὐτὸ ἀρχαῖα γεγραμμένον ὡς τοῦ Μπαρόλου τὸ Ρουρ-μοί! — θέλεις νὰ σοῦ προσφέρω μίαν ἄλλην μερίδα ἀρχαίων Ἑλληνικῶν ὀνομάτων; — Ἰ! μ' ἐχόρτασες μ' αὐτὰ μέγρις ἀηδίας. — Ἰδοὺ ἔχεις κάτι τι ἐκ τοῦ Ὄρνυτιόου, ἀπὸ τοῦς Ἐυρυποντιάδας, Ἐξεκεσιδίην, ὀπλήτου Αἰγικόρου, ἔχεις ἀπὸ τὸν Θυμήτου γόνον τῶν Θησιδῶν, τοὺς Ἰονίδας, Κοθηκίδας, Θυργονίδας, Νηλίδας, καὶ πλείεστα τοιαῦτα βάρβαρα ὀνόματα ἀνθρώπων, γενῶν, ἐορτῶν, πλοίων! ἐξ αὐτῶ τῶ βιβλίῳ τῆ εὐρυς τὴν παλαιστραν τοῦ Ταύρου ἐν Ἀθήναις καὶ τοῦ Σουδῶτος! — Δὲ ἔχει καὶ καμμίαν τοῦ Βωδίου; Αὐτοῦ θὰ ἴδῃς τοῦς Νεμέους ἀγῶνας πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀρχήνορος. — Τώρα ἐνοῶ διὰ τί ὁ ναύαρχος τοῦ Κατακοπολέμου εἰς τὴν ἐφημερίδα του ἐπήγει ἐν πρό ὀλίγου μεταφρασθὲν βιβλίον ὑπὸ τινος μεγάλου καθηγητοῦ. ἔχει δίκαιον τῶντι. — Διότι τὸ ἐσύγκρινεν μ' αὐτό. — Δικαστήρια ἐν Ἀθήναις μεταφράζει, ὅτι ἦτον ὁ Ἀρεόπαγος, τὸ Παλλάδιον, τὸ Δελφίνιον! — Ἀκυπρόν βιβλίον διὰ βραβεῖον μα-

θητῶν, σύμβολον, μέγρις τίνος πρέπει νὰ φθάνωσι! — Δὲν εἶνε αὐτὰ ῥόνον, φίλε μου, ὑπάρχουσιν εἰς χειρότερα ἀναλογιζόμενος, δὲ, ὅτι αὐτὸ τὸ βιβλίον δύλαται νὰ τὸ ἰδῇ ξένος τις ἑλληνογλωσσῆς ἢ νὰ περιέλθῃ εἰς χεῖρας τοῦ σοφοῦ Γερμανοῦ πατρός σου καὶ ἴδῃ τὰ μούτρα τοῦ υἱοῦ σου καθ' ὅλην τὴν ὠραίαν του μορφήν, εἰς τὴν κατήχησεν ἐν Ἑλλάδι, τότε καλίπτω τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς τὰς χεῖράς μου, ὡς γράφει ἓνας σοφός μας, ἀπὸ ἐντροπήν. — Παραλείπω τὰς ἀνορθογραφίας (διότι ἐν διδακτικῶν βιβλίον διὰ παραδειγμάτων μεγάλων τὰς συστάειν ἀπ' ὀπίσω του) παροράματα καὶ λοιπὴν ἀβελτερίαν τοῦ βιβλίου, ἐν ᾧ καὶ αὐτὰ τὰ ἀθῶα γράμματα ἄλλα κρέμανται, ἄλλα εἶ-ε ὕπτια, ἄλλα πηδῶντα ἀπὸ τὰ ἐμπρὸς εἰς τὰ ὀπίσω, εἰκόνα ἀληθοῦς ἀδθητικῆς πολιτείας, πανταχοῦ βλέπεις πληθῆς, φιλοπάτριδῶν τιμῶν ἀνδρῶν, ἐντελῆ ἀγνοίαν τῶν πρώτων καὶ ὀπίσθων τῆς γραμματικῆς δεικνύοντα, ὡς βεβηλούμενα ἱερὰ, θηράπεναι, ὅθεν δῆποτε, ἀγαπομένη, πορροτέρω, Πηλος, Τήμενος, Τημένους, Τήμενον, κλ. αὐτοῦ θέλεις εὐρεῖ καὶ νέους κομψοὺς τύπους ὑπερθετικῶν, κρυφίετατα, μυχίετατα — Λαμπροὶ τῶντι διὰ νὰ πὰς προπέρωσιν αἱ διαθροπτόμενοι καὶ μαί, ὅταν ταῖς ποιεῖ ἢ διάλεκτος. — αὐτοῦ θέλεις ἰδεῖ ἐν ἀκριβοῦς ἐφθινώτε-ρα, δεκάςχιλιοδράχμους δίκης καὶ ἀγωγὰς ἐξουλιῆς. — Βέβαια κατὰ τὰ μαλλίῃ τῆς τρελλῆς — Δημοσθένιον ἐποχὴν, ἐορτώδη χρόνον, ἐορτὴν ὀρθοσίας τῆς Ἀρτέμιδος, ἀντὶ ἀρλοπας δρουπίδας! — Ὡς πρὸς περὶ αὐτὸ δὲν περιζέει: διότι καὶ καθηγητῆς τις κατὰ θεῖαν ὑποχώρησεν γράφει Αἰολίδα; ἀντὶ Αἰολεῖς, ἄλλο; Ἐρυτιδῶν, ἄλλο; Βύρουπίδους, ἄλλο; Τέμενος. — Ἀρδοῦ ἦλθον τῆς μόδας τὰ καπέλα ἀπεφάσισας νὰ παί-ζης τὸν μπερτὲ καρκακιοῦζι. — Εἶνε ἀνόητος, ὅστις δὲν γελᾷ πλέον, ἀφοῦ ἐφθάσαμεν ἕως ἐδῶ ἔχει νὰ μοῦ εἴπῃς ἄλλα τιὰ διὰ νὰ γελάσωμεν; — Δὲν ἤκουσας τὰ γελοιωδέστερα! μὲ τὸν νέον κόσμον, φίλε, καὶ νέαι ἰδέαι! εἰς ἐν χωρίον λέγει ὁ μεταφραστὴς, ὅτι τὰ ὄρη τῆς Ἀττικῆς στεροῦνται δα-σῶν, ἀλλὰ τοῖς ποιμνίοις, τοῖς κάπροις εἶνε ἐξόχως ἐπι-

τήδεα πρὸς νομήν! ἦ! ἦ! ἦ! ὁ Φαλίδας; ἔλεγέ ποτε, ὅτι εἶνε ἐπιτήδεα τοῖς ὄνοις, διὰ τί νὰ μὴ ἦε ἐπιτήδεα καὶ δι' ἀγριογούρουνα; μεταμορφώσεις γίνονται ὁλοέν· οἱ μικροὶ γίνονται μεγάλοι ἐν αὐτῇ τῇ πόλει καὶ οἱ μεγάλοι μικροὶ καὶ οἱ κουτοὶ κάμνουν πνεῦμα, λέγει μία ἐφημερίς· ἀλλ' ἐν Ἀθήναις διατρίβει αὐτὸς ὁ μεταφραστής; — Ἐν Ἀθήναις, φίλε, καὶ πρὸ χροῶν. — Εἶδε λοιπὸν πολλὰ ἀγριογούρουνα; — Ἰσως αἱ κόρυς τοῦ ὀφθαλμοῦ του νὰ ἦνε οὕτως ἐσχηματισμέαι, ὥστε νὰ βλέπῃ ὅλο ἀγριογούρουνα — Καθὼς δηλ. σὺ βλέπεις πάντοτε κάρδαμα καὶ σκόρδα ὦ ἄθλιε Γερμανέ! Τί ἔπαθε; μὲ ὄλην σου τὴν σοφίαν· ἀλλὰ τί ἄρα νὰ ἐνοῶ ὁ Γερμανός; — Ὅ,τι ὑπέρχει καὶ τὴν σήμερον, αἶγας, φίλε, κατσίκια διὰ τὰ κατσάβραχα τῆς Ἀττικῆς. — ὦ ἐντροπή! — Οἱ Σαύθαι τοξόται, τοὺς ὁποῖους εἶχον οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι εἰς τὴν ἀτυνομίαν των, γράφει ὅτι ὠνομάζοντο Σαγιττάριοι! — Κιὰ τὸς ἔκαμε, διὰ τί ἐβαρβαρίζον καὶ ἐκείνοι λέγοντες, κάτσο τυγάτριο. — Λαμπράκι δ' εἶνε καὶ αἱ ἐπιγραφαὶ τοῦ βιβλίου μεταφρασμέναι, ὡς, περὶ τῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ γενῶν τῶν ἀνθρώπων. — Καὶ αὐτὸ δὲν πειράζει· διότι ἡμπορεῖ τῶντι νὰ ὑπάρχον πολλὰ γένη τῶν ἀνθρώπων, ἀφοῦ ἡ Ἑλλὰς εἶνε ἡ ἐπιτομή ὅλου τοῦ κόσμου, ἡ δύνατο καὶ ἡ Ἀττικὴ νὰ ἦνε πολλὰ κελὰ ἡ ἐπιτομὴ τῆς ἐπιτομῆς. — Σὺ εἶσαι σωστό; Κόβαλος. — Μάλιστα· ἀλλ' ἄλλων πρωτευόντων Κοβάλων ἐν τῷ κοβαλικῷ τούτῳ κόσμῳ. — ἄλλη ὠραία ἐπίσης ἐπιγραφή: Περὶ τῶν καθητῶτων τῶν λαῶν τῶν κατοικούντων ἐντὸς ὁρίων ἐνὸς τμήματος γῆς! — ἴδς τυφλοπόντικο ἔχει περισκάψει τὰς ἐπαρχίας· ἀλλ' ἴσως αἱ ἰδέαι εἶνε καλῶς μεταφρασμέναι. — Ἐπι χειρότερι, ὅπου ὁ Γερμανός λέγει νὰ αὐτὸς μεταφράζει ὄχι καὶ τὰνάπλιιν, προτάσει; πάντῃ ἀνόητοι, εἰς τὰς πλείστα; δὲ ῥοβολᾷ τὸ ὅπως, κατατροπῶσαν ἐντελῶς τὸ ἴνα θέλεις ν' ἀκούγῃς τινά; — Τί νὰ κάμω; ἀφοῦ μὲ κατεδίκασας σήμερον ν' ἀκαῶν βαρβαρῶφωνα καὶ ἀνόητα πράγματα; — Αἱ ἀπται, μεταφράζει, καὶ

οἱ Κρισσαῖοι κόλποι εἶναι ὀμαλά τὰ πλείστα ἢ μαλκκῶς πρανή. . . εὐκαρπα, ἀλλ' οὐχὶ στείρα καὶ τραχέα. . . παρασκευασμένα καὶ ἐπιτήδεα. — Τελεία ἔννοια; — ἐντελεστάτη! . . . ἔερ μπαλέρ λοιπὸν — «Οὐδ' εἶνε ἀμφιβολία, μεταφράζει ἀλλαχοῦ, ὅπως μὴ οἱ ἴωνες ἀναζητῶνται ὑπὸ περισσοτέρων οὐχὶ ὑπὸ ἐγγόνου τινός τοῦ Ἑλλήνου, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος.» — Τελεία καὶ πάλυα· ἐννόησε; — Μιλιστότατα ἂν καὶ μυχιέτατον, καθὼς ὅταν σὺ πολλὰκις διηγῆται τὸ ἐπέρας καὶ ἐγὼ κοιμῶμαι. — «Μεταξὺ τῆς Ἀρχαδίας, Ἀργολίδος καὶ Λακωνίας ἦσαν αἱ στεναί, γράφει, τῶν Κυνουρίων ἔδραι.» — Αὐτὸ ὁμῶς εἶνε καλόν· διότι τὸ λέγει ἴσως ἀντιθετικῶς πρὸς τὰς χάννας ἔδρας τῶν Ἰώνων· ἐπειδὴ Δωριεῖς δὲν ὑπῆρξαν ποτὲ, ὡς ἀναφέρει ὁ δεινὸς ἱστορικὸς Θουκυδίδης, τὸν ὁποῖον κὺύχησε τέλος τῶν νεωτέρων τις νὰ εἰρήσῃ (διότι κολοῖδς καὶ κολοῖδς καὶ ἐξ ἐνός βαρελίου) εἰς τὸ 77 βιβλίον κερ. 273 § 1, ὅπου ὁμιλῶν περὶ τῶν μεταψυχώσεων, τὰς ὁποίας ἔλαβε, λέγει, ὅτι ἡ καλλιτέρα ζωὴ, ἣν ἔζησεν, ἦτον, ὅτε ἔγεινε ζῶον μετὰ τῶν ἄλλων ζῶων ζῶν λαμπρῶς· διότι συκοφάντην ἵππον ἢ ἀφωσιωμένον βάτραχον ἢ σαφιστὴν κολοῖδὸν ἢ ψεύστην κώνωπα ἢ κόλακα ἀλεκτριόνα, ἢ ὅσα ἡμεῖς ἐννοοῦμεν δὲν εἶδεν. — Συνέβαινε, γράφει ἀλλαχοῦ, ὅπως ἐνίοτε ἀνθρώποι ῥέκται καὶ τολμηροὶ καταλαμβάνωσι τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν. — Αὐτὸ εἶνε γλῶσσα Ἑλληνικὴ εἰς καλαπόδι ἀκόμη λατινικόν. — Προσέτι: «Πολῖται ὀνομάζονται καὶ οὗτοι, . . . ἐν ᾧ ἡ πολιτεία αὐτῶν συνίσταται ἐξ ἐκείνων μόνον τῶν δικαίων, καθ' ἃ οἱ ἀπολαύοντες ὑπερτεροῦσι τῶν δούλων καὶ ὀθνείων, ὅπως π. χ' μὴ τι; ἰδιώτης ἢ κύριος αὐτῶν, ὅπως ἐπιγαμίαν, ἐμπορείαν, κοινωνίαν δημοσίων ἱερῶν, φυλετῶν, φρατόρων ἔχουσιν.» ἄλλη αὐτοῦ πρότασις «τοῦτό ἐστι τὸ παρασχόν τὴν ἀρχὴν τῶν ἐν τῇ νήσῳ Λέσβῳ καὶ τοῖς προβεβλημένοις τῆς Ἀσίας στομίους» στόμια τῆς Ἀσίας προβεβλημένα! τί Ἄδου στόμια εἶνε αὐτά; — Ἐννοεῖ, φίλτατέ μου, τὰ παράλια τῆς Ἀσίας. — Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς. — «Τὰ Ἰσθμια, ἐπειδὴ λέγονται καθιδρυθέντα

ἀρχαίολογία ὑπὸ τοῦ Σισύφου δηλ. ὑπὸ τῶν Αἰολέων Κορινθίων τοῦ Μελικέρτου λέγεται ὅτι ὁ Θησεύς καθιέρωσεν αὐτὰ εἰς τὸν Πρωσιδῶνα ἢ Συνέβη ὅπως πλείστοι μὴ ὡς τὸ πάλαι ὅπου κατῴκουν καὶ ἐκεῖ δύνωνται νὰ ἔχωσι καὶ τὰς περιουσίας των. — Αὐτὸ τὸ ὅπου κατήντησεν σὺν ἡ Μόστρά. φθάνει διὰ τὸ ὄνομα τῶν θεῶν! — α Ὁ Γραμματεὺς ἦ ὅπως ἤθελεν εἰπωμεν σήμερον, ὁ καγγελάριος. — Δεῦρ' ἀνάβηθι κάτω, ἐπεὶ κάτω ἀνέβη; φθάνει, ἀδελφέ, ἐξέρτησεν ἡ μυελί; μου ἀπὸ τὰς παράφρονας ἐκφράσεις. — Τι ἔπαθες, φίλε, καὶ ὀμίλει; καὶ σὺ βαρβαρώς; — Δὲν ἤξεύρεις ὅτι ὁ Ῥωμῖος εἶνε ἡχώ, εἶνε μαῖμου τῶν ξένων; ἐτελειώτας πλέον; — Ἐτελειώτω; ποῦ, ἐτελειώσω; ἐτελειώσω ἐπειδὴ θέλεις νὰ τελειώσω, ἀλλ' ὁ ἄθλιος Γερμανὸς ἐξκολουθεῖ νὰ βαρβαρίζῃ Ἕλληνας καὶ νὰ ἀφραίνῃ. — Ἔ; καὶ τί τὸν πταίω ἐγώ! ποῖος τοῦ εἶπε νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ πέσῃ εἰς τοιαύτας χεῖρας; — ἀλλὰ καὶ αὐτὸς δὲν πταίει ἡμεῖς πταίμεν, ἡμεῖς εἴμεθα ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τοῦ ἑαυτοῦ μας; ἔλεγε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ὁ Τερτσέτης· ἔχει ὄμω; καὶ ἰδικὰ του ὁ μεταφραστὴς καρπού; τῶν πολυετῶν κόπων του καὶ σπουδῶν. — Ποῖα; — Διχλευκαίνει τὰ δύσκολα τοῦ συγγραφέως μὲ σημειώσεις. — Μήπως; θὰ εἶπες περισσότερον μελκνίζεις; — Ἄκουε· εἰς ἕν μέρος ὅπου ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρει τὸν Πίνδον σημειώνει αὐτὸς ὡς Ἕλληνας ὅτι εἶνε τ' Ἄγραφα. — Ἄ! πάρτο σὺ ἀπ' τ' Ἄγραφα. — Εἰς δύο ἄλλας σημειώσεις ἐξηγεῖ τὴν δραχμὴν, Μέδιμνον καὶ μετρητὴν· ἀλλ' ἐσφαλμένως γράφει Σ. Μ. δηλ. σημειώσεις μεταφραστοῦ ἀντὶ νὰ ἐκλήτῃ τὸ Μ. πλαγίως, οὕτως Σ. δηλ. Σκαρλάτου, ὡς ὄντα ὅλα ἐκ τοῦ λεξικοῦ του. — Ἄλλ' ἴσω; τὸ γράφει ὁ ἴδιος οὗτος; ἐπειδὴ ἐκοπίασε νὰ τ' ἀντιγράψῃ, ἢ ἐπειδὴ καὶ ἐκεῖνος τὸ μετέφρασεν. — ἔχει δὲ καὶ ἄλλας μωροπονήρους σημειώσεις καὶ πρᾶκτηρήσεις; καὶ πρόλογον ὅπου χρειάζεται νὰ κολακεύσῃ ζῶντ' ἄτινα ἢ καὶ ἀποθανόντας διὰ τοὺς ζῶντας.

(ἐκολουθεῖ).